UN BILET DE PLECARE DE PE SØREGAARD

Mirosul de aer stătut era prezent în fiecare colț al modulului-bază, iar culturile de fermenți, folosite pe majoritatea navetelor, dădeau un iz rânced. Poate că acesta ar fi trecut neobservat dacă ar fi fost vorba de echipaje formate dintr-o singură rasă. Însă, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori, creaturi diverse de pe cuprinsul galaxiei îşi împărțeau spațiul îngust încercând să se acomodeze unele cu altele.

Un briss păros se încăpățâna să meşterească ceva la sistemul de ventilație, cu speranța deşartă că îl va putea determina să facă o minune în atmosfera aceea clocită. Prin una dintre uşile uzate se ivi capul acoperit cu o calotă strălucitoare al unui fraake.

- Nu te mai chinui, Tr ew-E. În afară de duhoarea vreunei garnituri arse nu vei putea schimba mirosul ăsta!

Una dintre cele două mâini musculoase din partea dreaptă a corpului brissului păros izbi aparatul din fața sa, care scoase un vaier.

- Nu înțeleg de ce nu putem ține ecluza deschisă! mârâi el. Cu toții folosim filtre şi, oricum, testele au arătat că atmosfera planetei nu conține bacterii, spori sau substanțe otrăvitoare pentru vreunul dintre noi!

Masculul fraake intră în încăpere şi plesni din coada terminată cu cili.

- N-avem de unde ştii asta până când probele culese de noi nu vor fi studiate în laboratoare specializate. Noi am făcut doar teste preliminare. Crede-mă, cunosc pe cineva care a stat în carantină ani la rând pentru că s-a expus într-un mediu care nu fusese în întregime analizat. N-a avut nimic până la urmă, dar nici întreg la minte nu mai era după ce i-au dat drumul.

Brissul păros scuipă şi înjură.

- Hai, lasă! îl consolă masculul fraake. Îi arătă monitorul: Uite, se întorc de Fon şi Gu'h-sss. Să vedem ce au făcut şi aşa vom mai uita de porcăria de aici.

Tr ew-E suflă obosit şi îşi ridică ochii rotunzi spre hublou, aşteptând să apară scuterul.

* * *

Gérleinul ieşi primul din camera sterilă şi se târî obosit spre automatul de mâncare.

- Ei, cum a fost? îl interogă masculul fraake.

- Urăsc expedițiile astea, bodogăni gérleinul vânturându-şi una dintre cele zece mâini subțiri prin grăunțele din castron. De-abia aştept să ajung la baie să-mi pot curăța aripile. Uite-le cum arată!

Cele zece aripioare duble, aflate fiecare pe umărul uneia dintre mâini, erau pleoştite de apăsarea costumului spațial. Nuanța lor, altădată străvezie şi strălucitoare, era acum mată, aducând cu o pungă îndelung mototolită.

- Adevărul este că voi n-ați fost creați pentru viața în spațiul cosmic, se auzi vocea baritonală a lui Gu'h-sss, care ieşea şi el din camera sterilă. E imposibil să faceți un costum în care să vă folosiți aripile.

- Nimic nu e imposibil, interveni masculul fraake, e nevoie doar de timp până când se va realiza un sistem compatibil cu anatomia lor.

Brissul păros pufni.

- Şi dacă va fi realizat la fel de bine ca sistemul acesta de ventilație mi-e şi milă de cel care-l va purta.

Gérleinul dădu amărât din cap şi continuă să îndese fără chef grăunțe între mandibulele puternice. Gu'h-sss îşi luă o cutie cu un lichid urât mirositor şi o cuplă la aparatul său, sorbind cu pauze mari.

- Fă-mi şi mie loc, de Fon!

Creatura înaripată se dădu indiferentă la o parte şi orscordul aruncă pe jos o pătură care stătea îngrămădită pe capătul băncii.

- Dacă e cineva care ar trebui să protesteze, eu sunt acela! tună el. Dintre toți patru eu sunt singurul care nu poate să mănânce normal!

- Ce să spun, îl zeflemisi Tr ew-E, e vina mea că, pentru a respira, n-am nevoie de acțiunea combinată a două orificii? Sau Dovol – arătă spre masculul fraake – că lui îi sunt suficiente filtre micuțe care să modifice puțin concentrația aerului?

Orscordul fu gata să replice, dar masculul fraake interveni.

- N-are rost să ne tot ciondănim. Suntem de atâta vreme în spațiu încât avem nervii la pământ şi nu vom rezolva nimic vărsându-ni-i unul pe altul. Mai bine povestiți-ne ce s-a întâmplat în periplul vostru.

Vreme de câteva minute, cele două creaturi proaspăt revenite din explorare mâncară în linişte, apoi gérleinul ridică privirea din bol.

- Păi, ce să se întâmple? Am traversat culoarul albastru, aşa cum s-a stabilit.

- E mai lung decât credeam, interveni Gu'h-sss. Probabil că structura fațetată a planetei împreună cu atmosfera asta colorată au înşelat chiar şi aparatele noastre când am făcut măsurătorile preliminare.

Planeta, mereu acoperită de un strat gros de nori, era plină cu structuri cristaline care fie lăsau lumina să treacă fără piedici, fie o reflectau în moduri extrem de ciudate. În plus, lumina combinată a celor trei sori – unul purpuriu, unul azuriu şi unul galben-verzui – era atât de puternic distorsionată de nori, încât îmbrăca planeta în diferite culori şi nuanțe care se schimbau odată cu trecerea timpului.

- Viață? adresă Dovol obişnuita întrebare la primul contact cu o planetă.

- Forme inferioare probabil că există. Sunt prea diferite de orice standarde cu care ne-am obişnuit, aşa că nu putem să le deosebim de restul planetei prea bine. Tind să cred că unele dintre lucrurile întâlnite în cale erau vii…

- De fapt, îl întrerupse orscordul, veți vedea înregistrarea drumului şi veți putea să vă dați şi voi cu părerea!

- Chiar aşa! aprobă de Fon. Până o vizionați numai bine îmi curăț aripile şi după aia putem povesti cât vreți!

Parcă trezit brusc la viață, gérleinul se ridică şi puse deoparte bolul plin încă pe sfert cu grăunțe negre. Apoi, scărpinându-se insistent cu toate mâinile pe aripioare, se îndreptă spre sala de baie.

Orscordul continuă să mănânce preocupat, în timp ce Dovol şi Tr ew-E cuplau dispozitivele pentru a urmări înregistrarea. Gu'h-sss îi întrerupse din munca lor doar o dată, întrebând cu glasul lui dogit dacă şeful securității şi căpitanul se întorseseră.

- Am primit un semnal cu aproape o oră în urmă, răspunse brissul păros. Terminaseră de verificat perimetrul propus şi aveau de gând să se întoarcă.

- Deja apar şi pe monitor, confirmă Dovol. Până termină de Fon baia vor fi şi ei aici…

Orscordul îşi vârî din nou figura smochinită în vasul cu mâncare şi îi lăsă pe cei doi să urmărească în linişte înregistrarea. Apoi, până la sosirea căpitanului, se lungi pe banchetă şi căzu într-un somn adânc şi fără vise.

* * *

Când ieşi din baie cu aripioarele strălucind sub pelicula de ulei care le acoperea, Fyl da Gray de Fon nimeri în mijlocul unei discuții aprinse. Tr ew-E şi Dovol se aflau tot în apropierea monitorului, Gu'h-sss moțăia cocoțat pe bancheta care mai păstra urme ale mesei

nu demult încheiate, şeful securității sprijinea canatul uşii care dădea în holul dinspre camera sterilă, iar căpitanul stătea încruntat în picioare, adâncit în gânduri.

Gérleinul privi adunătura pestriță şi zâmbi în sinea lui. Masculul fraake şi căpitanul arlot – înalți de peste doi metri – erau în mod clar stânjeniți de tavanul destul de coborât al modulului-bază. Orscordul – mai mult lat decât înalt – dădea impresia că se revarsă peste marginile băncii pe podeaua scorojită. Doar brissul păros şi şeful uman al securității păreau să se simtă în largul lor în acea arhitectură, prea mare pe gustul unei mici creaturi înaripate aşa cum era de Fon.

- Eu cred că avem de-a face cu viață inteligentă sau, oricum, cu o fază incipientă a ei! tocmai argumenta Dovol cu vocea lui clară şi cristalină.

Intrând în întregime în încăpere, de Fon putu să vadă şi el monitorul, sesizând că acesta proiecta imaginea transmisă de camera lăsată în peştera de la capătul culoarului albastru. Obiectivul era focalizat în acel moment pe piatra mare care îi frapase pe el şi pe Gu'h-sss când ajunseseră acolo.

- Bine ai venit, de Fon! îl văzu căpitanul. Hai, avem nevoie şi de părerea ta în legătură cu peştera aceea…

Arătă spre monitor.

- Voi doi ați văzut-o pe viu, aşa că sunteți cei mai în măsură să comentați. Noi putem doar să privim piatra aceea mare, în timp ce voi cred că ați studiat-o mai îndeaproape! specifică masculul fraake.

Gérleinul încuviință şi se apropie sfârâind din aripioarele care se mişcau mai repede decât putea sesiza ochiul vreunei ființe. Studie încă o dată piatra prin prisma aparatului care transmitea imaginea, ca şi cum ar fi dorit să-şi verifice din nou ipotezele, apoi vorbi:

- E puțin probabil să fie acțiunea naturii. Piatra e aşezată într-o zonă ferită de efectele oricăror agenți externi, ca şi cum cineva tocmai asta ar fi intenționat. Părerea mea este că avem de-a face cu un artefact.

Privi cu ochii bulbucați spre orscordul care deschisese ochii şi, din mormăitul acestuia, deduse că exact aceeaşi ipoteză o prezentase şi el. Era normal, ținând cont că, pe drumul de întoarcere, dezbătuseră împreună problema.

- Acesta este şi motivul pentru care am considerat că ar fi indicat să lăsăm o cameră. Dacă cineva a adăpostit cu atâta grijă un artefact acolo, e foarte probabil că va mai reveni.

- Dacă aşa stau lucrurile, se auzi din spatele tuturor vocea şefului securității, atunci lucrurile sunt foarte simple. Adunăm ultimele probe necesare şi anunțăm o Navă de Contact să vină pe această planetă. Dacă vorbim de viață inteligentă este deja treaba lor…

Căpitanul ridică o labă păroasă.

- Să nu ne pripim, Sanders. Nu ştim încă nimic precis. Nici o Navă de Contact nu va primi sponsorizare să coboare aici dacă îi prezentăm doar datele pe care le avem acum. Să ne vedem de prospectările noastre în conformitate cu graficul stabilit. În definitiv – se răsuci spre om – nu am sesizat nici un pericol aparent în circuitul pe care l-am întreprins.

- Asta nu înseamnă că nu există, căpitane! replică Sanders. Planeta nu aduce cu nimic din ceea ce cunoaştem şi nu ştim la ce ne putem aştepta.

Arlotul scutură capul pletos şi se îndreptă spre baie.

- Tocmai de aceea vom merge în continuare conform graficului. Problema vieții inteligente o vom studia adiacent, fără a o neglija dar şi fără a o supraestima.

Ajuns în pragul uşii aruncă o privire la indicatoare.

- De cart stau astăzi Tr ew-E, Dovol şi cu mine. Primul cart începe peste trei sferturi de oră, aşa că pe ceilalți vă sfătuiesc să vă terminați lucrul şi să treceți la odihnă.

Deschise uşa sălii de baie şi se opri.

- Pfui, de Fon, dar ai cam exagerat cu uleiurile tale aromate! Nici dispozitivul meu nu reuşeşte să filtreze mirosurile astea în totalitate!

Rămase câteva clipe în pragul uşii, ca şi cum ar fi stat pe gânduri dacă să intre sau nu, apoi se decise brusc şi închise uşa în urma lui.

* * *

Soarele albastru stătea suveran în crucea cerului, întunecând cu nuanțe de un violet puternic pământul aflat sub stratul de nori. Toate lucrurile de pe planetă erau încărcate de tuşe puternice de negru, iar irizațiile roşietice – date de soarele aflat acum la apus – nu făceau decât să îngreuneze vizibilitatea.

Modulul-bază apărea ca o pată întunecată pe platoul aproape neted pe care poposise la aterizarea pe Søregaard. Era un modul clasic, cu trei compartimente, o cameră sterilă şi utilități. În plus față de modulele clasice mai avea un compartiment pentru animale vii, dar asta se datora doar prezenței la bord a unui fraake. Spațiul util era extrem de restrâns, mai ales ținând cont de faptul că, în principiu, lucrurile care erau potrivite pentru o creatură de la bord nu puteau fi folosite de celelalte. Locatarii rezistau eroic, numărând zilele pe care le mai aveau conform graficului până la revenirea pe nava mamă care îi aştepta pe orbită.

În general nu se făceau grafice mai lungi de două săptămâni, iar în cazul Søregaardului el cuprindea doar opt zile. Dar, deşi nu părea un termen lung şi cei prezenți la

sol aveau de lucru pe tot parcursul zilei, era destul de greu de suportat în condițiile date. Chiar şi perioadele de cart păreau mohorâte, atâta vreme cât nu exista vreun element care să stârnească cât de cât interesul.

Nu la fel privea lucrurile Dovol, pentru care descoperirea gérleinului şi a orscordului constituia un subiect de studiu extrem de incitant. Forma pietrei mari din peşteră îi dădea impresia de lucru artificial, pe care doar o creatură înzestrată cu rațiune ar fi putut-o concepe. Aşa se face că, în timpul cartului său, proiectă holografic piatra încercând să contureze diferite linii sau rotunjimi în dorința de a descoperi elemente similare uneia din culturile cunoscute.

Afară, nimic nu părea nelalocul lui. Existau anumite zgomote „albastre", după cum le numiseră, diferite de cele „purpurii" şi de cele „verzi", ceea ce întărea ipoteza existenței vieții pe Søregaard; fiecare perioadă a zilei – mai precis dominația fiecărui astru – aducea după sine o lume specifică.

După ce analizase la început cele ce se petreceau în jurul modulului-bază, Dovol se adâncise în studiul hologramei pietrei. Studiul îl obosise peste măsură; deja nu mai ştia în ce măsură imaginile care-i apăreau sculptate existau în realitate sau erau rodul imaginației sale înfierbântate.

Mâine voi fi mai odihnit şi, studiind ce am realizat eu aici, poate că restul vor fi mai în măsură să tragă o concluzie corectă…

Privi indicatoarele de bord; totul funcționa în parametri normali şi se destinse sesizând că mai avea doar vreo zece minute până când trebuia să-l trezească pe căpitan.

Abia atunci privi din nou imaginea întunecată pe care o prezenta obiectivul camerei.

- Pentru numele…, izbucni, dar se temperă repede pentru a nu-i trezi pe ceilalți.

Privi încă o dată cu şi mai mare atenție, chiar ştergându-se bine la cei trei ochi pentru a fi sigur că aceştia nu-l înşelau.

Nu exista nici un dubiu şi aruncă o nouă privire fugară indicatoarelor. Ezită preț de o clipă, apoi se decise că nu mai contau câteva minute în fața acelui eveniment. Încercă să-şi recapete stăpânirea de sine, apoi intră în încăperea în care dormeau Tr ew-E şi căpitanul. Se apropie silențios de acesta din urmă şi-şi puse cilii mâini stângi pe umărul musculos.

- Căpitane, şopti.

Trupul masiv nici nu clinti, dar o licărire fugară îi dădu de înțeles că arlotul deschisese ochii.

- Vino repede, continuă masculul fraake. E o urgență…

Căpitanul se ridică cu o sprinteneală uimitoare pentru greutatea lui, nedumerit că alarma nu era dată la bord aşa cum era normal în cazul unei urgențe. Se aranjă în mers, astfel că atunci când intră în încăperea de cart, cu un pas în urma lui Dovol, avea ținuta regulamentară.

Abia după ce închiseră uşa îndrăzni să vorbească.

- Ce s-a întâmplat Dovol? Despre ce urgență este vorba?

Masculul fraake se mulțumi să arate cu mâna spre imaginea pe care camera o transmitea din peşteră. Ca şi cum nu înțelegea bine ce vede – sau poate deoarece privirea încă nu-i era pe deplin limpezită după somn – căpitanul se apropie şi dădu senzația că se apleacă.

- Când au apărut? întrebă într-un târziu.

- Nu ştiu, ridică Dovol din umeri. M-am ocupat mai mult cu studiul holoramei pietrei – îşi îndreptă cilii spre lucrarea pe care o abandonase – şi doar acum câteva minute am văzut ce se întâmplă în peşteră.

Arlotul trase cu coada ochiului spre indicatoarele de bord, dar nu protestă văzând că fusese trezit mai devreme.

- Şi ce părere ți-ai format?

Întrebarea constituia în mod clar o tragere de timp, până când căpitanul avea să-şi stabilească propriile concluzii.

- Nici una, încă. Sugerez însă să pornesc într-acolo şi să…

- Asta în nici un caz! tună căpitanul apoi îşi dădu seama de tonul folosit şi reveni la vorbirea aproape şoptită: Asta în nici un caz! Ar fi o dovadă de gravă încălcare a oricărui regulament şi nici nu vreau să mă gândesc la ce pericole ai fi expus, sau ce tărăboi ar face Sanders dacă ar afla!

Lui Dovol îi stătu pe limbă să replice că probabil ultima problemă îl chinuia mai tare pe căpitan, dar îşi luă seama. În mod cert, reacția lui era rezultatul stării de stres multiplicată de oboseală.

- Şi atunci? întrebă calm.

Căpitanul studie atent imaginea înainte de a răspunde.

- Du-te la culcare. Voi fi cu ochii pe ce-o-fi-acolo şi dacă mi se pare că devine periculos, dau alarma. Dacă nu, dimineață vom decide cu toții ce măsuri trebuie să luăm.

Dovol încuviință. Odată trecut momentul de revoltă redevenise rațional şi era de acord că aceasta era cea mai logică cale de urmat.

- Cart uşor! îi ură şi trecu în camera alăturată.

Căpitanul mulțumi cu o scurtă ridicare de labă, fără a-şi desprinde ochii de la monitorul pe care pulsau stins mai bine de o duzină de luminițe turcoaz.

* * *

- Când au dispărut?

Întrebarea spărsese liniştea de mormânt în care cei şase ocupanți ai modulului-bază urmăriseră înregistrarea evenimentelor petrecute în timpul somnului.

- La puține momente după răsăritul soarelui galben-verzui, răspunse căpitanul.

Înregistrarea finală se derula încet pe monitor, trimițând imagini de neînțeles. Luminițele turcoaz se stinseseră ca la comandă şi dăduseră naştere unui potpuriu de steluțe colorate care dispăruse aproape imediat.

- Parcă sunt înconjurate de ceva, nu vi se pare? sesiză orscordul.

Imaginile fură reluate de câteva ori, studiate cu figuri preocupate de cei prezenți. Nimeni nu părea că este dispus să-şi asume responsabilitatea emiterii unei ipoteze. Se putea vedea cu ochiul liber că masculul fraake era cel mai dornic să aducă ceva în sprijinul ipotezei existenței unor ființe raționale şi chiar se pregătea să deschidă gura căptuşită cu dinți triunghiulari, când şeful securității înaintă până în dreptul monitorului.

- Suntem nişte proşti cu toții! spuse.

Căpitanul se încruntă, ridicându-şi deasupra ochilor mari pliurile blănoase ale pleoapelor.

- Spune, Sanders, ce nu ți se pare în regulă?

- Ce vedem cu toții pe ecran nu se datorează vreunui fenomen petrecut în peşteră!

Cu ideea înghițită înainte de a fi enunțată, Dovol nu rezistă tentației de a lua în mână hățurile problemei.

- Şi ce crezi tu că reprezintă imaginile înregistrate?

- Nimic altceva decât o defecțiune a camerei! veni sec răspunsul.

Toți cei prezenți rămaseră perplecşi şi doar masculul fraake, după un moment de uluială, izbucni în râs.

- Glumeşti, nu?

Întrebarea avusese o tentă ironică, dar laba căpitanului se ridică întrerupând rumoarea care deja începuse să-i cuprindă şi pe ceilalți.

- Sanders, cred că este inutil să-ți precizez că nu avem timp de şarade. Deja am decalat începerea programului cu aproape o jumătate de oră. Explică-ne pe scurt ipoteza ta, ca să putem încheia cu luminițele astea şi să revenim la lucrurile noastre.

- Nu am nimic de explicat, rosti omul răspicat şi se apropie de panoul de comandă.

Manevră câteva contacte şi imaginea se fragmentă pe ecran.

- Uitați-vă aici! arătă pe ecran. Aceasta este imaginea cu luminile turcoaz. Acum priviți: imaginea tremură, are un moment de defocalizare şi după aceea apar luminile pe care le-am văzut.

Se uită la ceilalți cinci, dar nici unul nu părea că înțelege esența problemei.

- Planeta aceasta este un cămin al formațiunilor cristaline care, împreună cu cei trei sori, creează un spectru luminos pentru care aparatele noastre nu au fost proiectate. Este foarte probabil ca, odată cu răsăritul soarelui galben-verzui, miliardele de oglinzi constituite de pietrele peşterii să fi adus în câteva secunde fasciculele luminoase la un nivel pe care sensibilitatea camerei noastre nu l-a mai putut prelucra. Camera s-a defectat pur şi simplu încercând să ajusteze luminozitatea şi culorile, pentru a ni le reda aşa cum avem noi nevoie de ele.

Dovol se chinuia să găsească un punct slab în teoria enunțată de Sanders, dar cel care luă cuvântul fu căpitanul.

- De Fon, erau găuri în pereții peşterii?

Gérleinul stătu câteva clipe pe gânduri – lucru făcut şi de orscord – apoi spuse cu glas tărăgănat, parcă pentru a fi sigur că nu greşeşte:

- Erau multe găuri atât în pereți, cât şi în tavan…

Şeful securității îşi îngădui o umbră de zâmbet, iar căpitanul aprobă încet din cap.

- Atunci s-ar putea să ai dreptate. Şi cred că-mi pot îngădui să afirm că primele luminițe, cele pe care mi le-a semnalat Dovol, sunt rezultatul reflectării luminii soarelui albastru…

Mai medită un pic asupra celor spuse, apoi se ridică şi redeveni autoritar.

- Revenim la orar! Vreau ca fiecare să încerce să grăbească puțin activitățile pentru a recupera întârzierile. Când timpul ne va permite, vom schimba camera din peşteră şi vom monitoriza orice altă activitate are loc. Deocamdată, subiectul acesta nu are nici un fel de prioritate!

Ultimele vorbe, accentuate, fuseseră în mod evident destinate masculului fraake care, plesnind nehotărât cu coada aerul din jur, se îndreptă spre scafandrul spațial.

* * *

Gérleinul zburătăcea de colo-colo, ca o insectă prinsă în lumina vreunui felinar. Spațiul acela închis nu-i inspira decât anxietate, depresie şi o stare îngrozitoare de disconfort.

Îi împărtăşi orscordului sentimentele sale sumbre.

- Aminteşte-ți – replică interlocutorul – că ieri erai foarte nerăbdător să ajungi la modul, care-ți prezenta un sentiment de siguranță după ce te-ai târât prin locurile acelea sinistre!

De Fon încuviință nu foarte convins.

- E singurul nostru refugiu în fața necunoscutului şi a pericolelor de orice fel! îşi continuă Gu'h-sss argumentația.

- Cel puțin afară ai pe unde să te mişti! protestă gérleinul.

Creatura lătăreață scoase un fel de gâlgâit şi-şi focaliză din nou atenția asupra monitorului.

- Sper să-mi amintesc să-ți spun asta mâine, când vei avea program de explorare…

Studie atent datele pe care i le furnizau aparatele de bord şi gâlgâi din nou.

- Dovol se grăbeşte de parcă îl arde ceva în spate! Nu numai că a recuperat timpul pierdut, dar e înaintea programului!

Aripioarele subțiri fâlfâiră şi posesorul lor se apropie de monitor.

- Pot pune pariu că nu se culcă până nu schimbă camera din peşteră… Totuşi, sper că nu şi-a făcut treaba de mântuială!

Gu'h-sss plescăi.

- Oricum, va mai veni pe aici cel puțin o expediție, aşa că dacă nu vor fi elocvente câteva probe, nu e mare bai.

- O să mă fac că nu te-am auzit! bubui o voce morocănoasă. Dacă las în raport ce ați discutat acum s-ar putea să nu mai vezi tu expediții! O să cercetezi probe în vreo mină, căci nu ştiu dacă cei care au dat banii vor fi fericiți să afle că îi aruncă de pomană!

Orscordul refuză să comenteze sau să lase impresia că îl deranjase cu ceva afirmația şefului securității, care-şi făcuse apariția pe neaşteptate în încăpere. Mormăi un „bine" impersonal şi continuă să-l urmărească pe masculul fraake, care aproape îşi terminase treaba.

* * *

- Grăbeşte-te, Dovol! spuse comandantul cu un disconfort greu disimulat, privind insistent monitorul. În curând intrăm în programul de somn.

Silueta care se ițea la orizont nu schiță nici un gest, dar indicatoarele semnalară o creştere a ritmului de deplasare.

- Mă mir de unde mai are atâta energie în el! murmură gérleinul, doar pentru auzul orscordului.

Afirmația lui îşi dovedi însă fundamentul şubred când masculul fraake intră în modul şi-şi scoase costumul. Chipul său arăta o stare de epuizare avansată. Blana de pe față atârna sleită şi decolorată pe sub ochii conturați de dungi întunecate, în timp ce calota netedă prezenta mici umflături puternic vascularizate. Cilii atârnau blegi la capătul celor două mâini tremurânde, iar trupul – altădată zvelt şi mândru – stătea cocârjat.

- Sper că-ți dai seama căpitane că acest fapt va trebui trecut în raport!

Arlotul aprobă nemulțumit.

- Ştiu, Sanders. Îmi asum această acțiune şi am în continuare convingerea că ne va aduce un rezultat.

Făcu doi paşi spre Dovol.

- Pune camera defectă deoparte, spală-te, mănâncă ceva şi treci direct la somn! Dacă dimineață nu eşti în deplinătatea forțelor, ai încurcat-o!

Masculul fraake nu mai avu puterea nici măcar să comenteze. Docil, lăsă aparatul în mâinile lui Gu'h-sss şi se târî spre camera de baie. După ce uşa se închise în urma lui, căpitanul lătră pe un ton ce nu admitea replică ordinele privitoare la carturi şi se retrase cu şeful securității într-un colț.

- Sper că nu l-am suprasolicitat. Orice informație legată de posibilitatea existenței vieții pe această planetă ne poate fi utilă…

- Ştiu, căpitane, dar trebuie să avem grijă ca asta să nu ducă la apariția unor accidente. Dacă până şi pe Dovol l-a doborât efortul făcut astăzi va fi nevoie de atenție maximă pentru a nu risca nimic. Chiar dacă tu eşti cel care răspunde de ceea ce se întâmplă cu misiunea aceasta, nu-mi va face deloc plăcere să văd apărând în documentele mele un eşec în ceea ce priveşte securitatea. Asta în cazul în care va mai fi cineva în a cărui documente să scrie ceva, dacă mă înțelegi ce vreau să spun.

Arlotul încuviință îngândurat. Fiecare se gândea doar la bucățica lui şi la rezultatele pe care o acțiune sau alta le putea avea asupra ei. Ce depăşea acest cadru nu-i mai intra în atribuții.

Din atribuțiile căpitanului făcea însă parte tot ce ieşea din bucățile celorlalți.

* * *

- Se poate spune orice despre camera asta, în afară de faptul că ar fi defectă! ridică Dovol triumfător capul din mijlocul aparatelor de măsură.

Tr ew-E se încruntă, căutând să înțeleagă.

- Asta înseamnă…, mârâi el căutându-şi cu grijă cuvintele.

- Asta înseamnă – i-o reteză masculul fraake – că nici camera pusă de mine ieri nu e defectă şi, deci, nu trebuie înlocuită!

Îi făcu un semn brissului şi acesta comută pe frecvența căpitanului, căruia Dovol îi comunică cele constatate. Trecură câteva clipe în care nu se auzi decât respirația şuierată şi vântul de afară, apoi vocea baritonală pătrunse în modul.

- Asta nu elimină teoria mea referitoare la filtrarea luminii prin tavanul peşterii. Ceea ce am văzut noi pe monitor poate fi urmarea reflectării pe podeaua denivelată a luminii de diferite culori pătrunsă prin găuri. Oricum, comunicați-le lui Gu'h-sss şi de Fon să nu mai meargă să schimbe camera!

Cei doi executară ordinul, apoi se aşezară gânditori în fața monitoarelor.

- Ce spune căpitanul are sens, rupse brissul tăcerea.

Masculul fraake se ridică şi se învârti de câteva ori în cerc prin încăpere. Mormăi ceva nedesluşit, apoi – dintr-o dată – chipul i se lumină.

- E o cale foarte uşoară de a afla! Nu avem decât să comparăm înregistrările din cele două nopți şi, dacă sunt foarte asemănătoare, atunci avem un răspuns clar.

Tr ew-E aprobă, remarcând perspicacitatea colegului său.

- Nu e perspicacitate. Sunt atât de convins că avem de-a face cu viață inteligentă, încât aş face orice să demolez teoriile care se opun părerii mele!

Pe ecran începură să ruleze în paralel cele două înregistrări.

* * *

- Faptul că ai demolat teoria mea şi pe cea a căpitanului nu înseamnă că ai dovedit că a ta este adevărată! comentă arțăgos Sanders.

Paradoxal, Dovol nu se grăbi să-i replice omului. Îi privea pe ceilalți oarecum amuzat, stând lângă brissul care butona ceva la consolă. În aceste condiții, căpitanul consideră de datoria lui să ia poziție.

- Ai dreptate Sanders, dar acum cel puțin ne-a făcut să nu o mai putem ignora.

Şeful securității ridică mâinile şi le lăsă să-i cadă teatral pe lângă corp.

- Deocamdată nu are altceva decât nişte luminițe care pâlpâie cum le vine la îndemână! La noi, oamenii, există nişte creaturi care luminează pe întuneric şi cărora li se spune licurici. Nu sunt multicolori, dar asta nu e obligatoriu să se aplice şi la altă planetă! Poate fi o emisie de gaze, un fenomen spectral, orice!

Gérleinul şi orscordul mormăiră amândoi deodată că aparatele nu indicaseră nici o emisie de gaze.

- Nici nu este, se auzi în sfârşit vocea lui Dovol. De fapt Sanders are dreptate: este un fenomen spectral!

Toți cei prezenți, cu excepția lui Tr ew-E, îşi fixară privirile asupra creaturii înalte de peste doi metri. Sanders îşi îngădui un zâmbet şters, fără a avea deloc convingerea că fusese o recunoaştere a înfrângerii.

- Un fenomen spectral de o frumusețe fantastică! Un unicat! Priviți, se răsuci el spre consola la care brissul tocmai terminase de lucru.

Cei doi studiaseră cu mare atenție apariția, dispariția şi mişcarea culorilor. Descoperiseră astfel că o anumită nuanță de roşu apărea în aceeaşi poziție față de locul unde fusese o anumită nuanță de albastru, că toate culorile pulsau şi, mai ales, că disiparea unei culori împrejur nu se făcea decât până la o anumită limită. Lucrând împreună, reuşiseră să delimiteze forme ciudate în interiorul cărora pulsau lumini de diferite culori şi intensități.

Toți priveau uluiți imaginile care se desfăşurau în fața ochilor lor şi primul care se smulse din această reverie fu şeful securității.

- Impresionant, ce-i drept şi trebuie să vă felicit pentru efortul depus! Vreau însă să subliniez că, dacă vrei neapărat să ajungi la un rezultat, vei interpreta toate datele pe care le ai în direcția respectivă…

- Ți-aş da dreptate, Sanders – interveni căpitanul studiind foarte concentrat concertul de culori de pe monitor – dacă formele create de Dovol şi Tr ew-E nu ar semăna unele cu altele atât ca aspect exterior cât şi ca logică cromatică.

Îşi îndreptă spatele, aproape atingând tavanul, determinându-i şi pe ceilalți să-şi desprindă privirile de pe imagini. Chipul căpitanului era foarte solemn şi toți aşteptară în tăcere vorbele lui. Acestea nu zăboviră mult şi, când ieşiră la iveală, dovediră că fuseseră extrem de bine cântărite.

- Descoperirea lui Dovol şi Tr ew-E nu ne arată neapărat că avem de-a face cu ființe inteligente. Avem însă dovada că există viață organizată superior pe această planetă, ceea

ce presupune ca studiul acesteia să intre între priorități. Vom simplifica rutinele în zilele care urmează şi vă cer tuturor o disciplină şi o rigurozitate cât mai mare pentru a nu afecta scopul descinderii noastre pe Søregaard!

Încuviințară toți, chiar şi şeful securității – deşi se vedea că această nouă problemă nu-l încânta, căci nu făcea decât să crească riscurile misiunii şi, implicit, bătaia lui de cap.

- Aştept sugestii legate de abordarea fenomenului descoperit. Atenție, nu vreau acțiuni necugetate, ci prudență maximă!

Nimeni nu ştia dacă Dovol sperase ca efortul lui să ducă la un rezultat atât de fericit, dar masculul fraake fu primul care făcu o propunere.

- Artefactul din peşteră, pe care l-am studiat-o acum două nopți, ne-ar putea da o mână de ajutor…

- Te referi la piatra aceea cu forme ciudate…

Căpitanul accentuă în mod intenționat cuvântul „piatră”, atenționându-l pe Dovol că nu dorea concluzii pripite. Masculul fraake nu păru să sesizeze, dar nu protestă, mulțumindu-se să confirme.

- Sanders, se răsuci căpitanul spre om, aranjează un câmp de forță. Dimineață, mergem în peşteră şi luăm piatra. Acum gata, că am depăşit programul de somn! Pregătiți carturile şi la culcare!

Se apropie de Tr ew-E şi se înțelese cu el să schimbe carturile între ei, astfel încât căpitanul să fie ultimul. Apoi, în timp ce Dovol îşi lua postul în primire cu chipul radiind de fericire, veni şi-i puse o labă păroasă pe umăr.

- Felicitări, Dovol! Voi menționa în raport efortul tău. Cu toate astea sunt nedumerit...

Cei trei ochi îl fixară căutând să priceapă ce se ascundea în spatele cuvintelor.

- De ce? încercă timid masculul fraake.

- Cum de nu ai propus să pornim toți spre peşteră şi să săltăm una sau două creaturi?

Dovol pufni în râs apoi replică.

- Dacă aş vrea să fac impresie bună aş spune că eram conştient că asta ar reprezenta un risc enorm pentru expediție şi că ar fi total împotriva regulamentelor.

- Dar cum nu vrei să faci impresie bună…

- … recunosc că am căutat soluția pe care credeam că sunt cele mai mici şanse să o refuzi!

* * *

Peştera părea scăldată într-o baltă de sânge uman, scurgându-se difuz prin găurile din tavan, disipându-se înăuntru şi desenând cercuri rubinii cu margini incerte între denivelările întunecate.

Căpitanul se asigură din nou că Sanders şi Dovol erau în afara oricărui pericol, studiind imaginile de pe camera situată în peşteră. Amplifică la maxim parametrii de sensibilizare la mişcare, apoi avu grijă să adauge filtre spectrale suplimentare imaginilor provenite de pe camerele mobile ataşate de costumele celor doi.

Toate aparatele se încăpățânau să nu definească nici un fel de anomalii.

- Verificați dacă piatra nu e ancorată în ceva, sau nu are vreun dispozitiv capcană! îl atenționă pe şeful securității.

Prevederea era inutilă şi, mai ales, redundantă, căci omul îşi cunoştea foarte bine meseria. Cu tija în mâna stângă şi discul în cea dreaptă trasă cadranul de siguranță în jurul pietrei, o dată ținând cont de conformația sa şi o dată de cea a tovarăşului său. Cadranul de siguranță era realizat pe principii statistice care se bazau pe arhitectura locului (sistemul de referință), pe obiectul țintă (punctul de reper) şi pe cei care se apropiau de acesta (elementele perturbatoare). Pe baza unor complicate calcule matematice care puteau fi corectate cu parametri care aveau în vedere datele cunoscute despre civilizația căreia îi aparținea obiectul țintă, se delimitau zonele de risc maxim şi cele de risc minim din preajma obiectului pentru fiecare persoană care îl aborda. Nu era vorba de ceva infailibil – mai ales în cazul de față, în care parametri corectori lipseau cu desăvârşire – dar de-a lungul timpului salvase multe vieți.

În ciuda entuziasmului nemăsurat, Dovol avu grijă să asculte cu multă atenție indicațiile şefului securității în ceea ce priveşte abordarea pietrei. Nu comentă nimic despre încetineala cu care se apropiară – pas cu pas – de ea, nu refuză trasarea unui al doilea cadran de siguranță în momentul în care mai aveau doar un metru până la ea – şi implicit factorii de risc sporeau exponențial – şi aşteptă docil ca Sanders să ajusteze, pentru a suta oară, reglajele câmpului de forță.

Căpitanul admira comportamentul masculului fraake. În condițiile actuale, orice abatere de la disciplină putea avea consecințe deosebit de grave şi ar fi fost consemnată în raport, dând o notă extrem de nefavorabilă celui care o comitea. Cu toate acestea, Dovol dovedea o dată în plus că îl aştepta o carieră strălucită, prin energia pe care o deborda, prin conştiinciozitatea şi abnegația cu care lucra, dar şi prin respectarea ordinelor şi regulamentelor.

Toate precauțiile se dovediră în cele din urmă inutile. Microfoanele de bord transmiseră un zumzet abia perceptibil atunci când câmpul de forță interferă cu piatra, apoi nu le mai rămase nimic de făcut decât să-i urmărească pe cei doi luând obiectul şi pornind spre navă.

Timpul în care Sanders şi Dovol parcurseră culoarul albastru – o ciudată anomalie ținând cont de soarele care lumina în acel moment planeta – li se păru celor care aşteptau infinit şi nu putură face altceva decât să verifice continuu senzorii pentru a descoperi un potențial pericol.

Când, în cele din urmă, auziră sasul deschizându-se, răsuflară cu toții uşurați.

* * *

- Cred că de data asta exagerezi, Dovol! încercă căpitanul să-l domolească pe masculul fraake.

- Îți repet, căpitane, am studiat reprezentarea asta pe consolă din diferite unghiuri şi am cerut computerului să facă o serie de extrapolări temporale şi prelungiri spațiale, care, în cele din urmă, mi-au confirmat teoria.

Gérleinul îşi sfârâi aripioarele lângă ei.

- Sanders avea dreptate când susținea că, dacă vrei într-adevăr să vezi ceva, vei vedea respectivul lucru! Chiar dacă data trecută s-a înşelat, de data asta consider că are dreptate.

- De ce?

Dovol părea gata să-şi susțină şi această teorie până în pânzele albe.

- Ai trecut şi tu prin culoarul albastru şi te-ai învârtit suficient timp prin peşteră. Ai văzut tu acolo vreun alt obiect? Poate că într-adevăr este vorba despre un artefact, dar în nici un caz nu mi se pare verosimilă teoria unei hărți tridimensionale.

Orscordul şi brissul păros încuviințară. În mod ciudat, şeful securității stătea deoparte şi refuza să participe la discuție, preferând să cerceteze cu minuțiozitate din priviri toate indicatoarele de bord. Văzând că nu are niciun susținător, masculul fraake atacă:

- Atunci ce credeți voi că este?

- Un artefact da, sunt de acord şi eu! mormăi orscordul. Un portret, un ciudat obiect aparținând unui cult necunoscut nouă… Ceva de genul acesta. Spre deosebire de restul pietrelor din peşteră are un aspect artificial. Dar atât.

Tr ew-E se pregăti să comenteze şi el ceva, dar vocea puțin nazală a omului îi smulse pe toți din solemnitatea discuției.

- Priviți afară! exclamă Sanders.

Ceea ce văzură îi lăsă complet fără glas. Cât vedeau cu ochii, platoul era înțesat de un potpuriu de luminițe colorate.

* * *

- Aştept sugestii! zise căpitanul.

Trecuseră aproape două ore şi luminițele din jurul navei nu dispăruseră şi nici nu încetaseră să pulseze uneori mai aproape, alteori mai departe de modulul-bază. Brissul păros folosi programul prin care determinase existența structurilor din peşteră şi constată că tiparul se potrivea luminițelor care-i înconjurau. Conform datelor adunate astfel, pe platou se aflau acum circa o sută de søregaarzi.

- Cred că e inutil să vă sugerez să faceți o conexiune între capturarea pietrei şi ceea ce se întâmplă acum afară, comentă şeful securității.

- Şi asta mă face să cred că am avut dreptate când am afirmat că este un obiect de cult, interveni Gu'h-sss. Ştim cu toții că totemurile au un impact deosebit asupra popoarelor, care sunt capabile de orice gest pentru a le păzi.

Dovol pufni.

- Asta-i bună! Poate că e vorba despre un dispozitiv cu care-şi încălzesc mâncarea şi acum îl vor înapoi pentru că mor de foame…

- Dovol! îl atenționă căpitanul. Nu e vremea glumelor.

Masculul fraake nu era decis să renunțe aşa uşor.

- Dar e chiar aşa cum zic! De ce ar avea mai mare credibilitate teoria lui Gu'h-sss cum că ar fi vorba de un obiect sacru de cult, decât aceea că aveam de-a face cu o hartă tridimensională şi că cei prezenți în jurul navei s-au rătăcit în lipsa ei!

Arlotul îl privi oarecum ironic.

- Teoria lui Gu'h-sss este mult mai realistă decât a ta, Dovol. Experiența ne arată că multe contacte între civilizații s-au poticnit de probleme religioase.

Masculul fraake mârâi nemulțumit dar nu mai apucă să replice, căci vocea pițigăiată a gérleinului interveni peste ei.

- Dar dacă, pur şi simplu, până acum nu ne-au sesizat prezența şi au fost avertizați de dispariția acestei pietre? Poate sunt un comitet de primire… În definitiv nu au acționat ostil până acum, cum ar fi trebuit să se întâmple dacă aprobăm teoria lui Gu'h-sss.

Pentru o clipă, toți părură că meditează la expunerea lui de Fon, dar Sanders îi trezi la realitate:

- Văd că porniți de la premisa că avem de-a face cu creaturi superior dezvoltate, mai precis cu o civilizație dornică de contact. Nici unul dintre voi nu s-a gândit că e posibil să fie nişte creaturi inferioare legate în vreun fel – biologic sau altfel – de această piatră. Poate că nu sunt violente acum, dar asta nu înseamnă că aşa vor fi şi peste un ceas…

- Noroc că te avem pe tine, Sanders – îl zeflemisi Dovol – ca să pui răul înainte.

Căpitanul i-o reteză din nou.

- Aşa şi este, Dovol, şi crede-mă că e spre binele nostru. Sanders, e domeniul tău şi îți aştept opinia în legătură cu modul de acțiune!

Era clar că omul gândise din timp răspunsul, deoarece prezentă soluția fără să şovăie:

- Ar fi bine să le arătăm forța de care dispunem, astfel încât să se teamă de noi. Dacă sunt animale, se vor speria; dacă sunt ființe inteligente vor înțelege pe ce nivel ne situăm şi-şi vor gândi cu atenție modul de abordare. Şi într-un caz şi în celălalt, îi vom determina să nu acționeze pripit şi, implicit, periculos pentru noi.

Căpitanul aprobă ideea şefului securității.

- De un lucru trebuie să avem mare grijă: dacă este vorba despre o civilizație, nu trebuie cu nici un chip să periclităm realizarea contactului şi, în acelaşi timp, să nu ne expunem pericolelor mai mult decât este cazul. Cunoaştem cu toții cazuri în care o manevră greşită la contactul dintre civilizații a dus la dezastre de neimaginat care, în unele cazuri, n-au fost remediate nici în zi de azi!

Omul aştepta în continuare cu soluția pregătită şi o prezentă imediat ce căpitanul termină de vorbit. Arlotul o consideră o propunere rezonabilă şi-i dădu mână liberă să o pună în aplicare, în timp ce el aştepta alături de ceilalți să vadă reacția søregaarzilor.

Când bila de plasmă se sfărâmă de creasta unui munte aflat în apropiere, neantizând-o, se produse un tremur violent printre luminițe.

Cinci minute mai târziu se stinseseră toate iar modulul-bază rămase să domine singur platoul golaş.

Căpitanul oftă în timp ce Sanders dădu din cap mormăind.

- Erau animale. S-au retras în galeriile lor subpământene…

Parcă şi el sperase în străfundul sufletului că era vorba de creaturi inteligente.

- Păcat, zise de Fon.

Dovol privea absent întinderea pustie.

* * *

Sanders îşi încheiase rondul şi se apropia de modul.

- Am cercetat tot perimetrul, căpitane. Am plasat detectori în punctele cheie şi am creat o rețea de alarmă.

Odată cu apariția søregaarzilor se optase pentru un circuit deschis între toți membrii echipajului. Problemele private trebuiau să-şi aştepte rezolvarea în interiorul strâmt al modulului-bază.

Respirația căpitanului se auzea ca suflul şuierat al unor foale. Trei plămâni şi două inimi asigurau funcționarea uneia dintre cele mai bine construite structuri anatomice din univers.

- De Fon?

- Gu'h-sss şi cu mine am terminat de analizat probele din program. Revenim la modul în cel mai scurt timp.

Se auzi mormăitul de aprobare al orscordului.

- E bine, încuviință căpitanul. Nu mai este mult şi va răsări soarele galben-verzui. Nu ştiu de ce, dar, dintre cele trei culori, nuanța asta verzuie îmi place cel mai puțin pe Søregaard. Lumea asociată ei mi se pare prea periculoasă! Sanders, ne întâlnim la răscrucea de lângă valea abruptă!

- Am înțeles!

În timpul care urmă, difuzoarele modulului-bază nu mai transmiseră nimic în afara respirațiilor celor patru, asociate din când în când cu câte un gâfâit. Nici brissul şi nici masculul fraake nu erau prea atenți la ce se petrecea cu camarazii lor. Dovol dădea târcoale pietrei aflate în câmpul de forță, oprindu-se din când în când pentru a studia câte un unghi. Deveni brusc atent când căpitanul menționă intersecția de lângă valea abruptă şi miji ochii. Privi atent o anumită intersectare a vârfurilor şi gropițelor din piatră.

- Deci am avut dreptate… desigur, asta e! Tr ew-E, această piatră este într-adevăr o hartă tridimensională! Am ştiut eu că nu avem de-a face cu animale, ci cu un popor, probabil primitiv!

Brissul nu păru foarte impresionat de această descoperire a colegului de încăpere. Zise tărăgănat:

- Cred că ar fi bine să vii până aici…

Masculului fraake îi revenise brusc buna dispoziție şi-şi mai plimbă câteva clipe cilii prin aer în jurul câmpului de forță, urmărind curburile pietrei. În cele din urmă se apropie de Tr ew-E, atent în continuare spre piatră.

- Priveşte, se mulțumi să spună brissul când Dovol ajunse în dreptul său.

Masculul fraake se aplecă peste umărul păros şi privi ecranul. Cele patru mâini subțiri se mişcau cu iuțeală peste claviatură, modificând imaginile. Dovol putu urmări momentul în care plasma lovise creasta, descompus pe fragmente şi completat de computer cu informațiile care lipseau. Luminițele multicolore pulsară la unison în structurile conturate artificial reprezentându-i pe søregaarzi, apoi…

- Dar…, îngăimă Dovol brusc interesat de expunere. Nu s-au ascuns în pământ…

Coada lățită spre vârf a lui Tr ew-E bătu de două ori podeaua.

- Aşa e. Am verificat de câteva ori şi am introdus diferiți factori de corectare pentru a fi sigur. Gazdele noastre s-au volatilizat pur şi simplu.

- Crezi că e posibil să le fi ucis noi?

Brissul ridică din toți cei patru umeri.

* * *

- Aceasta este o problemă gravă, comentă în cele din urmă căpitanul.

Analizase de mai multe ori toate simulările realizate de Tr ew-E şi se convinsese că nu exista posibilitatea vreunei erori.

- Să fim serioşi, interveni Sanders, doar n-am tras asupra lor!

- Nu, dar nu ai cum să cunoşti relațiile între elementele acestei lumi. Poate că structurile cristaline din jur sunt în directă legătură cu søregaarzii. Poate creasta acționa precum o oglindă şi acestea erau proiecțiile ei, trăind până când „lumea lor oglindă” dispărea…

Cu toată gravitatea momentului, nici chiar căpitanul nu se putu abținu să nu râdă.

- Zău, Dovol, ai uneori nişte idei… Redeveni brusc serios: Sincronizarea între momentul loviturii şi dispariția gazdelor noastre este prea bună ca să nu ridice semne de întrebare. Şi, precum am mai spus, nu vreau să-mi încarc dosarul cu un Prim Contact ratat.

- În continuare nu trebuie exclusă posibilitatea de a avea în față nişte animale! sublinie omul. În acest caz, procesele de conştiință nu mai sunt aşa de grave.

- Din păcate pentru sufletele noastre, cred că pot contrazice chiar acum afirmația ta…

Masculul fraake se apropie de câmpul de forță.

- Piatra asta mi-a sugerat de la primele studii o hartă tridimensională. N-am reuşit să găsesc o regulă cu care să vă conving până când nu ți-a dat căpitanul întâlnire. Uite!

Masculul fraake fixă nişte repere luminoase în jurul zonei lui de interes.

- Aici e culoarul albastru, urmări el un contur, iar aici e valea abruptă. Uite, acesta este platoul pe care ne aflăm noi acum şi iată creasta pe care am retezat-o…

- Măi să fie…, murmură orscordul.

* * *

Alarma suna scurt şi enervant. Nimic nu putea fi mai neplăcut decât trezirea în icnetul de eunuc al unei sirene gâtuite, dublat de un pâlpâit roşu obositor.

- Ce s-a întâmplat? Vreau o evaluare rapidă şi cât mai completă a situației! îi ordonă căpitanul brissului.

Acesta părea marcat de experiența prin care trecuse, dar îşi păstra cumpătul destul de bine.

- Am avut curiozitatea să verific toate înregistrările video – filtrate, bineînțeles, pentru operativitate – din ziua în care am venit aici. Priviți ce s-a întâmplat după ce søregaarzii au dispărut de pe platou!

Odată cu scoaterea pietrei din peşteră, cu toții neglijaseră acel loc. Dar camera rămăsese fixată acolo şi înregistrase conştiincioasă tot ce se petrecuse. Şi astfel, la câteva fracțiuni de secundă de la dispariția masivului grup de pe platou, asistase la o manifestare – de scurtă durată, dar de o intensitate ieşită din comun – de explozii de lumini apărute din neant în cavernă.

- Şi asta nu e tot…, adăugă Tr ew-E.

Camera arăta acum imagini care precedaseră adunarea de pe platou şi în care luminile-umblătoare – cum le denumi şeful securității – îşi făcuseră apariția în peşteră şi se agitaseră în locul în care ar fi trebuit să se afle piatra.

- Grupul care a fost mai întâi în peşteră şi cel care a venit după retezarea crestei sunt unul şi acelaşi?

Brissul îşi scărpină burta păroasă.

- E greu să spun sigur. Computerul estimează că este aproximativ acelaşi ordin de mărime pentru grupul care a fost inițial în peşteră, apoi pe platou şi, la sfârşit, din nou în peşteră.

- Atunci s-ar putea să nu-i fi omorât, ci doar să-i fi speriat. Ceea ce, în cazul unei populații primitive e foarte posi…

- Totuşi, asta nu justifică declanşarea alarmei! bodogăni orscordul.

Căpitanul se smulse din gânduri şi-şi îndreptă privirile spre Tr ew-E.

- Gu'h-sss are dreptate. De ce-ai pornit alarma?

Brissul ridică unul din brațe şi arătă spre platou. Zeci de mii de søregaarzi înconjurau modulul-bază.

* * *

- Căpitane, zise hotărât omul, consider că situația impune aplicarea Codului de Urgență!

Masiva labă păroasă a arlotului se ridică încet, îndemnând la linişte.

- Nu a avut loc nici o manifestare ostilă din partea søregaarzilor, rosti el tărăgănat. E normal să rămânem în alertă, dar nu trebuie să pornim a priori de pe poziții de război…

- În plus, interveni orscordul, dacă plecăm acum înseamnă să dăm cu piciorul la jumătate din solda pentru această misiune, iar cealaltă jumătate va trebui să o justificăm de-o să ne sară capacele! Şi vom obține mai greu delegări pentru alte misiuni, sublinie el în încheiere.

Şeful securității strâmbă din nas.

- Crezi că mie îmi face plăcere să ajungem în situația asta? Totuşi, cred că am prefera cu toții să ne întoarcem cu viață de pe planeta asta stupidă!

- Nu vă mai certați! îi temperă căpitanul. Mai bine mergeți şi pregătiți nişte întăritoare pentru toți, căci ne aşteaptă ore grele în continuare…

Cei doi se conformară şi se apucară de treabă. Fiecăruia dintre cei prezenți i se pregăti întăritorul preferat şi chiar şi Sanders – care nu obişnuia să consume aşa ceva – îşi făcu o cană mare de cafea neagră cu brandy. Gestul său nu scăpă neobservat orscordului.

- Mă doare foarte tare capul, se justifică şeful securității, şi n-am timp să mă ocup de asta acum. Situațiile disperate cer măsuri disperate…

Căpitanul stătea în continuare adâncit în gânduri, evaluând posibilitățile şi şansele lor în fața situației neprevăzute în care se aflau. Dovol privea entuziasmat mulțimea adunată pe

platou, urmărind jocul de lumini aparent inofensiv, dar a cărui strânsoare nu slăbea nici o clipă.

În fața consolei, de Fon şi cu Tr ew-E erau singurii care meştereau de zor la ceva. Când sosiră întăritoarele, gérleinul ridică privirea triumfător.

- Uitați-vă la asta!

Luă cupa cu lichid dulceag care îi fusese întinsă şi se dădu puțin la o parte, lăsându-i pe ceilalți să se adune în jurul brissului.

- Dă-i drumul, Tr ew-E!

Brissul – mult mai calm acum, când nu se mai afla singur în fața acelei mulțimi – începu să aranjeze imagini şi grafice pe ecran.

- De Fon a avut ideea să folosim vectorii de mişcare pentru a determina poziția din care vin şi în care se duc søregaarzii. Fiind vorba de ființe energetice – cel puțin din datele pe care le avem până acum – am determinat concentrările de energie din zona acoperită de detectoarele noastre. Am folosit drept matrice vectorii de mişcare şi transferul de energie pe care le-am înregistrat între peşteră şi platou înainte şi după retezarea crestei. Computerul sortează acum toate informațiile recepționate de la detectoare până în prezent pentru a determina concentrări de energie având aceleaşi caracteristici ca acelea cu care am fost în contact…

Aparatul procesă rapid informațiile solicitate şi realiză o hartă a împrejurimilor.

- Uite aici o concentrare de energie…, constată masculul fraake. Şi una aici… Şi aici una mai mică…

Brissul ridică un deget, atenționându-l.

- Trebuie să fac şi proiecția temporală. Să vedem dacă este vorba de o concentrare întâmplătoare sau nu.

Nu era vorba de aşa ceva. Toate locurile aveau perioade clar definite de concentrare de energie, alternând cu perioade în care erau părăsite. Unul singur făcea excepție de la regulă.

- Aici…, remarcă căpitanul cu voce moale. Concentrația de energie variază, dar nu scade sub o anumită valoare.

- Ar putea fi vorba despre o aşezare permanentă, concluzionă Tr ew-E.

- Şi acolo am putea afla cheia multora dintre întrebările noastre, îşi dădu masculul fraake cu părerea.

Căpitanul se îndreptă de şale.

- Deşi trebuie să recunosc că ipoteza emisă de tine de data aceasta pare corectă, nu cred că putem părăsi incinta modulului-bază cu toată adunătura asta din jur…

Mâna şefului securității poposi pe brațul lui.

- Căpitane, şopti acesta, ținând cont de gravitatea situație cer permisiunea să convoc o Şedință de Securitate.

Arlotul şovăi o clipă, studiind privirile întrebătoare ale celorlalți patru, apoi încuviință.

- Să mergem în încăperea alăturată.

Uşa se deschise şi apoi se închise în urma lor. Cei doi se aşezară şi formară codul pentru înregistrarea unei Şedințe de Securitate. Apoi, cu un gest foarte oficial, căpitanul îl pofti pe om să înceapă.

- Ne aflăm în fața unei decizii vitale pentru misiunea noastră, căpitane şi consider că acest lucru a făcut imperios necesară această şedință!

- De acord, răspunse căpitanul. Ascult, Sanders!

Omul îşi drese glasul.

- Cred că situația se înscrie din toate punctele de vedere în Codul de Urgență.

Arlotul tăcu câteva minute, aşteptând poate ca subalternul său să facă un pomelnic al evenimentelor care îl determinaseră să declare un lucru atât de grav, apoi zise:

- Este adevărat că misiunea noastră este una de recoltare de mostre şi nimic mai mult. Totuşi, dacă avem posibilitatea să stabilim un prim contact cu o rasă inteligentă este de datoria noastră s-o facem. Ştii la fel de bine ca şi mine că, pentru a exista o şansă cât de mică să se adune sponsorizări pentru o Misiune de Contact, e nevoie de dovezi irefutabile despre existența vieții superior organizate. Pe de altă parte, Gu'h-sss avea perfectă dreptate cu privire la abandonarea misiunii. Va trebui să facem o serie de documente justificative şi doar după analiza acestora – şi ştii bine că asta durează câteva luni – se va decide dacă am acționat corect, dacă e cazul să ni se impute pierderile cauzate de eşec şi cât vom primi din veniturile care ni se cuvin. Din fericire, niciunul dintre noi nu are la activ vreo misiune abandonată, aşa că o „primă dată" ar fi trecută cu vederea. Dar am văzut multe la viața mea şi te asigur că „prima dată" e cel mai greu. Aşa uşor se adună apoi „a doua" şi „a treia dată", încât nici nu-ți vei da seama când orice companie te va elimina de pe lista sa de misiuni.

Sanders ascultă disertația căpitanului mestecându-şi înnegurat buza superioară.

- Nu vreau să mă crezi laş, căpitane! Responsabilitatea mea este ca toți să se întoarcă teferi. Dosarul tău va avea de suferit doar dacă ai abandonat vreo misiune, dar al meu depinde şi de integritatea membrilor misiunii. Dacă ne ducem treaba la bun sfârşit şi ne întoarcem înapoi conform programului, toată lumea va fi mulțumită. Dar dacă doar o ființă din

echipaj e rănită sau chiar mai rău, dosarul meu nu va mai fi curat. Şi ştii ce înseamnă petele din dosarul meu, căpitane?

Arlotul nu răspunse, iar omul luă asta ca pe o invitație de a continua.

- Petele din dosarul meu înseamnă că va veni ziua în care voi fi trimis să păzesc deținuții din cine ştie ce închisoare, semnând bilete-de-plecare!

- Bilete-de-plecare?

Termenul îi era străin căpitanului.

- Un bilet-de-plecare este un fel de permis pe care îl primesc deținuții cu un comportament corespunzător şi care se dovedesc de încredere, explică omul. E un document care le dă anumite drepturi, conferindu-le o oarecare libertate.

Continuă:

- După cum vezi, eu am mai multe de pierdut decât voi.

- Înțeleg, aprobă arlotul. Inspiră profund: Dacă søregaarzii se vor dovedi în orice fel periculoşi, sunt gata să-ți dau mână liberă în aplicarea Codului de Urgență.

- Şi cum până acum n-am avut parte de manifestări ostile…

Omul lăsă în mod deliberat fraza în aer, permițându-i căpitanului să-şi exprime opinia.

- Vom căuta să facem față într-un fel situației existente.

Omul se ridică şi făcu un tur prin cameră, apoi se proțăpi în fața căpitanului.

- Şi ce soluție întrevezi la ora actuală?

Ochii ca două mărgele se ațintiră în sus, spre silueta costelivă.

- Va trebui să culegem informații.

Privirea parțial nemulțumită, parțial întrebătoare a omului arunca un „cum?” foarte evident.

- Va trebui să facem aşa cum a sugerat Dovol: să mergem la locul acela care pare a fi o aşezare.

Omul pufni, deşi căpitanul era sigur că se aştepta la acest răspuns.

- Sunt zeci de lumini-umblătoare în jurul modulului, căpitane! Cum crezi că ne vom putea îndepărta de navă?

- Folosind scuterul, răspuns arlotul calm.

Şeful securității pufni din nou şi-şi pregăti o altă replică usturătoare, dar căpitanul i-o reteză blând.

- Uite ce e, Sanders. Apreciez preocuparea ta legată de securitatea misiunii. Cu toate astea te rog să înțelegi că, în calitate de căpitan, am anumite responsabilități față de echipaj – şi mă refer aici în primul rând la situația profesională şi materială. De asemenea, trebuie să

respect anumite reglementări privitoare la întâlnirea cu alte rase şi la orice evenimente care au loc în spațiu. Am şi o grămadă de credite primite de la sponsori, care îmi stau în cârcă alături de situația financiară precară – în condițiile economice actuale – a companiei cu care am semnat contractul. Nu pot să întorc pur şi simplu spatele şi să plec. Trebuie să găsesc soluții, înțelegi?

După câteva clipe de linişte, omul aprobă tăcut.

- În concluzie, aştept sugestii legate de posibilitatea de a ajunge la acea „aşezare”…

Probabil că – aşa cum se întâmpla de obicei – Sanders se gândise dinainte la această posibilitate, întrucât răspunse prompt, deşi fără prea mare tragere de inimă:

- Am putea crea o diversiune, astfel încât cineva să poată pleca cu scuterul.

- …

- Am putea dispersa grupul cu o nouă lovitură de plasmă…

- Asta în nici un caz! se opuse arlotul categoric. O dată a însemnat avertisment: ăştia suntem noi, asta putem. A doua oară crează impresia de agresiune!

De data aceasta căpitanul nu mai putu să afle dacă Sanders avea soluția pregătită, căci bubuituri grăbite în uşă îl făcură să sară în picioare alături de om.

- Scuzați-mă că încalc regulamentul, se auzi vocea lui Gu’h-sss, dar aici se întâmplă lucruri grave!

Cei doi schimbară o privire rapidă, blocară codul Şedinței de Securitate şi se repeziră în camera alăturată.

- Priviți! spuseră simultan de Gu’h-sss şi Tr ew-E arătând spre piatră.

Câmpul de forță era cuprins parcă de fierbere, ca şi cum cineva încerca să se strecoare sub plasa sa energetică.

* * *

Alarma îşi cârâia în continuare melodia enervantă amestecată cu sclipiri colorate. Căpitanul evaluă situația şi stabili rapid planul de bătaie.

- Păstrarea acestei pietre la bordul modulului este prea riscantă. De asemenea, pentru a putea încredința studiul acestei planete unei Nave de Contact, este nevoie de mai multe informații legate de søregaarzi. Devine astfel imperios necesară cercetarea sitului depistat de Tr ew-E. Doresc doi voluntari!

Sanders se apropie de căpitan şi, plecând capul, mârâi astfel încât să fie auzit doar de acesta:

- Îți amintesc din nou că există o mică problemă: mulțimea de afară!

- Returnarea pietrei va fi folosită ca diversiune, explică arlotul.

Şeful securității îşi muşcă buza.

- În cazul acesta mi se pare normal să particip eu la expediție…

- Se aprobă, zise sec căpitanul. Altcineva?

Gestul nu fu neapărat determinat de teamă, dar privirile brissului, orscordului şi gérleinului se îndreptară spre Dovol. Fără a conştientiza semnificația gestului, masculul fraake făcu doi paşi şi i se alătură omului.

- Consider că eu sunt cel mai potrivit să-l însoțesc pe Sanders!

Căpitanul încuviință cu o scurtă scuturare a coamei albăstrui.

* * *

Gu'h-sss şi de Fon ieşiră purtând piatra în brațe, însoțiți de Sanders şi Dovol. După câțiva paşi, grupurile se despărțiră. Omul şi masculul fraake încălecară scuterul şi țâşniră spre destinație, în timp ce søregaarzii se adunau în jurul purtătorilor pietrei. Aceştia mai înaintară puțin, deopotrivă fascinați şi terifiați de imaginea care li se oferea. Una era să admiri potpuriul acela de lumini prin intermediul obiectivului unei camere sau printr-un hublou şi cu totul altceva era să te afli în mijlocul ei, separat de atingerea sa doar de viziera unei căşti.

- Opriți-vă! se auzi comanda căpitanului. Aşezați piatra jos, dezactivați câmpul şi reveniți la navă. Încercați să nu faceți mişcări bruşte sau gesturi necontrolate care ar putea fi interpretate drept agresiune.

Cei doi se conformară şi, spre uşurarea lor, putură constata că atenția mulțimii se focaliză în întregime asupra pietrei, permțându-le să se strecoare neobservați spre modul.

- Mi-a fost al naibii de frică, şopti de Fon în circuit în momentul în care sasul se închidea în urma lui.

În acest timp, scuterul zbura ca o nălucă, purtându-i pe cei doi pasageri spre necunoscut.

* * *

- Locația corespunde informației de pe computer, încuviință Tr ew-E. Apare o mică diferență, dar asta poate fi consecința aproximării realizate de aparate; întotdeauna există mici erori în ceea ce priveşte datele culese la limita razei de detecție.

Imaginile transmise de camerele individuale ale celor doi deveniră tot mai clare, semn că scuterul încetinea.

- Luminile astea umblătoare se pare că trăiesc în caverne, se auzi vocea lui Sanders. Uitați-vă!

Se mişcă astfel încât camera să prindă în obiectiv intrarea într-o peşteră care, la prima vedere, părea mult mai mare ca aceea din care luaseră piatra.

- Voi aveți o imagine mult mai corectă decât mine asupra situației de acolo, dar sugestia mea este să intrați cu scuterul, zise căpitanul. Trebuie să fiți oricând gata să plecați!

Curând, toate imaginile transmise de camere căpătară umbre prelungi şi detaliile fură acoperite de întuneric.

- Nu avem o transmisie prea grozavă, comentă căpitanul. Raportați tot ce se întâmplă!

- Am intrat într-un fel de vestibul, descrise Dovol. Din el se ramifică o serie de tuneluri…

Căpitanul îl întrerupse.

- Puteți intra în ele cu scuterul?

- De intrat putem intra, zise masculul fraake tărăgănat – încercând să aprecieze situația în timp ce vorbea. Sper să nu ne blocăm undeva pe traseu…

Dovol şi Sanders schimbară câteva semne şi cuvinte – neinteligibile pentru cei din modul. În mod evident, detectorul lor – cu rază scurtă de acțiune – le semnalase ce tunel trebuia abordat pentru a ajunge la concentrarea de energie. Scuterul îşi încetini şi mai mult viteza, iar imaginile se întunecară aproape complet odată cu pătrunderea în tunel. Transmisia era cețoasă, iar conul de lumină al farului nu reuşea să o clarifice.

- Raportați! ordonă căpitanul în microfon.

- Tunelul nu pare să fie prea lung…

- Puteți detecta ceva la capătul lui?

- Am ajuns la capătul lui…, murmură masculul fraake. Fantastic!

- Ce este? Ce s-a întâmplat? se precipită arlotul. Sanders!

În loc de răspuns, cei doi ocupanți ai scuterului îşi îndreptară obiectivele camerelor spre ceea ce îi lăsase fără grai. În încăperea în care ajunseseră se afla o duzină de forme luminoase. Ca dimensiuni păreau identice cu cele văzute până atunci. Diferența consta în intensitatea luminilor. Unele păreau nişte reflexii palide, altele se ițeau de-abia ca o mică pată – un punct colorat mai curând -, câteva aveau un colorit foarte viu – ca petalele unei flori de

curând deschise -, în timp ce culorile altora se conturau precis, ascuțit – ca şi cum cineva le tăiase în interiorul formelor acelea abia ghicite.

- Par a fi handicapați, constată de Fon.

Admirară tăcuți adunătura aceea care părea terifiată de prezența intruşilor. Primul care se smulse din reverie fu Sanders.

- Care este următorul pas, căpitane?

- Dacă-mi permiteți, interveni Dovol, sunt de părere că ar trebui să încercăm să luăm la bord una dintre aceste creaturi…

- Nici nu se discută! şuieră şeful securității. Asta ar fi împotriva oricărui regulament!

Cei doi schimbară un nou şir ininteligibil de cuvinte, dar căpitanul interveni.

- Dovol are dreptate, zise calm.

Privirile celorlalți trei ocupanți ai modului se ridicară întrebătoare spre el.

- Presupunând că puteți pune mâna pe una dintre ele şi să o plasați într-un câmp de forță, ar fi un pas mare în încercarea de a stabili un contact cu aceste creaturi…

Omul ridică tonul.

- Căpitane, cu tot respectul, încarcerare şi răpirea unui søregaard ar putea fi interpretată ca un gest ostil. Nu uita de piatră!

- Dacă sunt creaturi primitive – Dovol aprecie faptul că nimeni nu le mai considera animale – sunt şanse să considere asta drept un atac. Dar dacă sunt evoluate, vor accepta acțiunea ca pe un pas spre contact, până la proba contrarie din partea noastră.

Sanders nu era deloc încântat de spusele căpitanului, dar nu mai comentă şi se conformă. Coborî de pe scuter şi, împreună cu masculul fraake, se apropie de søregaarzii care stăteau înghesuiți unul în altul. Când ajunseră la doi paşi de grup, acesta se dispersă. Nu dispăru în neant ca şi cele cu care mai avuseseră de-a face, ci se răspândi în încăpere. Desigur, procesul prin care făcu acest lucru era similar cu cel cunoscut – o bruscă şi derutantă „stingere a luminii” – dar distanța pe care se desfăşură nu depăşi perimetrul delimitat de pereți.

- Deci am avut dreptate, comentă de Fon. Sunt handicapați…

- Sau există ceva echivalent cu un câmp de forță care îi împiedică să iasă de acolo, îl contrazise Gu’h-sss.

- Aparatele noastre nu detectează nimic de genul acesta, replică Dovol. Cred că nu sunt în stare să părăsească incinta.

Vânătoarea nu dură mult. Creaturile nu păreau capabile să reacționeze la fel de repede ca şi cele de pe platou şi, nefiind vorba de un spațiu prea mare, Sanders şi Dovol

reuşiră curând să prindă una dintre ele într-un câmp de forță. Agitația şi spaima celorlalte crescu şi mai mult.

- Cred că ar fi bine să plecăm cât mai repede de aici, bombăni omul cuprins de presimțiri sumbre.

Masculul fraake nu comentă nimic de data aceasta, ceea ce îi spori căpitanului admirația pentru capacitatea lui de a se mulțumi cu fiecare pas pe care îl făcea în direcția dorită de el, păstrând mereu lucrurile într-o matcă pe care cei din jur să o poată accepta.

Scuterul intră în tunel şi, pe măsură ce se apropia de marginile peşterii, prinse viteză.

- Căpitane, se auzi vocea gâtuită a lui Tr ew-E, cred că am făcut o mare greşeală.

El era singurul care urmărise şi acțiunile søregaarzilor de pe platou. După ce studiaseră cu multă atenție piatra – probabil pentru a depista dacă nu fusese alterată în vreun fel – o parte dintre ei dispăruseră (brissul îşi programă să verifice ulterior dacă puseseră piatra la locul ei în peşteră). Apoi, pe măsură ce agitația creaturilor urmărite de om şi de masculul fraake creştea, o agitație şi un tremur păru a-i cuprinde pe søregaarzii aflați în jurul modului. Aceştia apăreau şi dispăreau care cum apuca, într-un ritm tot mai amețitor. Iar când brissul ridică privirea spre căpitan pentru a-i comunica situația, surprinse o imagine fugară de pe camerele celor doi care ieşeau din peşteră călare pe scuter.

Viteza aparatului era deja mare şi imaginile din jur deveniseră neclare – ajutate şi de reflectarea luminii turcoaz pe suprafețele cristaline ale planetei – dar Tr ew-E putea jura că văzuse lângă intrarea peşterii mai multe siluete de søregaarzi.

* * *

- Fiți pregătiți! încercă căpitanul să se asigure că totul era în ordine.

Doar Tr ew-E mai stătea în fața consolei. Căpitanul, de Fon şi Gu'h-sss, îmbrăcați în scafandre spațiale, aşteptau înarmați în fața camerei ecluză. Dovol şi Sanders goneau cât puteau de repede printre stâncile punctate ici şi colo cu lumini pâlpâitoare.

- Au intrat pe platou, anunță brissul.

Nori de praf se vălătuceau în spatele scuterului care vibra din toate încheieturile din cauza vitezei mari şi a suprasarcinii. Tr ew-E urmărea tensionat cursa aceea nebună şi, pentru o clipă, privirea lui scăpă spre hublou.

- Atenție! avertiză el.

Lucrurile se succedară cu mare repeziciune. Brissul văzu cum un grup masiv de søregaarzi îşi face apariția pe platou şi, alături de alți câțiva prezenți, dispare la fel de brusc,

apărând pe monitor în dreptul scuterului. Acesta se cambră sub încercarea disperată a şefului securității de a ocoli intruşii, iar mişcarea – cumulată cu viteza şi încărcătura prea mare la care fusese solicitat – îl făcu să se dezintegreze. Căpitanul, orscordul şi gérleinul – care se repeziseră afară odată cu strigătul lui Tr ew-E – nu mai apucară să vadă decât un fum colorat însoțit de un joc de lumini care se înălța din mijlocul pâlpâirilor søregaarde.

- Fuga marş! lătră arlotul țâşnind spre locul accidentului.

Ceilalți doi îl urmară cu toată viteza dar, deşi erau toți bine antrenați mişcarea le era îngreunată de scafandre, arme şi de gravitație. Singur Gu'h-sss apucă să-şi activeze suspensoarele gravitice, dar renunță repede, întrucât îl încurcau la alergare.

Brissul urmărea îngrozit micul grup care alerga disperat spre dezastru. Distanța era destul de mare, iar la destinație se afla un adevărat furnicar de lumini-umblătoare.

- Dovol! Sanders! Sunteți teferi? urlă în microfon. Răspundeți!

Trebuia acționat repede. Avea nevoie de acordul căpitanului pentru a face ceva, dar nu era timp pentru asta şi se îndoia că arlotul ar mai fi fost capabil să judece la rece şi să comande în situația în care se afla. Armă rapid o torpilă şi o îndreptă spre o zonă situată aproape de locul în care se dezintegrase scuterul – totuşi suficient de departe pentru a nu produce vreo vătămare.

Impactul produse un adevărat cutremur care se resimți şi asupra modului.

- Tr ew-E! zbieră căpitanul.

Nici lui şi nici celor doi însoțitori nu le plăcuseră evenimentul, întrucât picioarele li se retezară şi se treziră rostogolindu-se pe jos. Cu toate acestea, gestul avu un rezultat pozitiv. Grămada de søregaarzi se topi ca prin farmec; în comparație cu bubuitura şi explozia de lumină a torpilei, cresta retezată de bila de plasmă fusese un simplu foc de artificii. Platoul era acoperit acum de un fum gros pornit dintr-un crater cu diametrul de câteva sute de metri, dar brissul avea în sfârşit posibilitatea să detecteze semnalele din partea celor doi camarazi ai săi.

- Puțin mai la dreapta! îi orientă pe cei trei salvatori care se ridicaseră şi o rupseseră din nou la fugă cât putuseră de repede.

Între timp urmărea agitat computerul suprasolicitat. Brissul ceruse o sumedenie de informații, printre care – alături de cele aferente celorlalți pasageri ai modulului – se afla şi urmărirea søregaarzilor. Aceştia păreau să se fi dispersat în mai multe grupuri, dintre care unele ieşiseră în afara sferei de detecție a aparaturii. Nu ştia în cât timp aveau să se regrupeze, aşa încât armă o nouă torpilă.

Cei trei ajunseseră la locul accidentului. Dovol, Sanders şi søregaardul captiv se aflau într-un cerc cu diametrul de peste douăzeci de metri. Fără şovăială, căpitanul îi înconjură pe om şi pe masculul fraake în câte un câmp de forță, apoi îl săltă în cârcă pe şeful securității. Gu'h-sss făcu acelaşi lucru cu Dovol, iar de Fon se îndreptă spre indigen.

- Lasă-l acolo! ordonă căpitanul. Eliberează-l din câmpul de forță; prioritatea noastră o constituie acum Dovol şi Sanders.

Gérleinul se conformă, uşurat. Bun țintaş, statura firavă îl făcea aproape inutil când venea vorba de transportat lucruri într-un mediu în care nu-şi putea folosi aripioarele.

Alergarea înapoi se desfăşură cu şi mai mare dificultate, supervizată de Tr ew-E.

Care, de data aceasta, era pregătit să facă praf orice søregaard care s-ar fi ivit, indiferent de consecințe.

* * *

Sanders era mort şi nu se mai putea face nimic pentru el. Singurul asupra căruia se îndrepta acum atenția tuturor era Dovol care, după mai bine de două ore, îşi venise în simțiri şi acum încerca să-şi recapete puterile.

- Cum te mai simți?

Masculul fraake ridică cu greutate capul şi îl privi pe căpitan prin vălurirea câmpului de forță.

- Mi-a fost şi mai bine, recunoscu el.

Arlotul oftă.

- Din păcate va trebui să rămâi în câmpul de forță până când ne vom întoarce din misiune. Casca ta era spartă când te-am găsit. Ştiu că nu te încălzeşte cu nimic, dar a lui Sanders era intactă şi, cu toate astea, tu eşti cel care a supraviețuit…

Dovol dădu trist din cap. Întocmai cum îi povestise brissului; întreaga lui carieră – probabil întreaga lui viață – avea să fie compromisă. Îl aşteptau ani întregi de teste într-un laborator izolat până când avea să se demonstreze că nici o funcție de-a sa nu fusese modificată de expunerea la atmosfera søregaardă. Aproape că s-a fi bucurat să fi luat un virus care să-l omoare în câteva zile sau luni.

- Sufletul planetei…, şopti el spre arlot. Un fraake nu scapă nicăieri de el…

Îşi aținti privirea tristă pe chipul flocos al căpitanului.

- Băştinaşul?

- L-am abandonat. Modulul nu ar fi făcut față la trei câmpuri de forță…

Părea că îl frământa o întrebare pe care ezita să o pună. În cele din urmă se decise.

- Dovol, ştiu că ți-e greu dar… vreau să aflu ce s-a întâmplat acolo…

Masculul fraake oftă şi cuvintele îi ieşiră din gură parcă împotriva voinței lui.

- Søregaarzii ne-au atacat, spuse stins.

Căpitanul închise ochii; îi fusese teamă de acest răspuns, cu atât mai mult că venea chiar de la Dovol. Se ridică, abătut.

- Te las să te odihneşti, rosti impersonal.

* * *

- Un lucru este clar, spuse arlotul. Am dat lucrurile peste cap. Avem un deces în echipaj, iar contactul cu civilizația søregaardă – primitivă sau nu – e aproape compromis. Sunt evenimente clare care impun introducerea Codului de Urgență.

Membrii echipajului se scuturară ca şi cum vestea ar fi fost un blestem aruncat asupra lor.

- Cu toate acestea, sunt de părere să mai facem un mic efort de a ne reabilita şi de a pune lucrurile pe un făgaş bun, înainte de a ne retrage şi a lăsa locul unei Nave de Contact.

Nimeni nu îndrăzni să întrebe ce avea căpitanul în minte, ci aşteptară docili ca acesta să-şi termine ideea.

- Vom proiecta pe platou imagini despre planete, univers, rasele noastre, ştiință, artă, spiritualitate… Dacă sunt creaturi inteligente, poate vor înțelege că încercăm să stabilim un contact.

* * *

Montajul îşi revărsa imaginile pe platou pentru a cine ştie câta oară. O făcuse în reflexiile sângerii ale soarelui roşu, apoi în cele sidefii ale celui albastru, iar acum se pregătea să le arate în lumina soarelui galben-verzui.

Căpitanul raportase Centrului cele întâmplate şi obținuse aprobare pentru decolare în momentul în care condițiile permiteau acest lucru. Ultimele pregătiri erau aproape gata, când Tr ew-E rosti mult aşteptatul mesaj:

- Căpitane, au venit!

Platoul se umplea încet-încet de lumini-umblătoare. Curând, până în zare nu se mai putea zări altceva. Sute de mii de søregaarzi veniseră acolo, în jurul modulului-bază şi urmăreau succesiunea de imagini ce se profila pe cer şi pe pietre.

- Ce facem acum, căpitane? şopti de Fon, parcă temându-se să nu fie auzit.

- Aşteptăm. E rândul lor la mutare…

Timpul trecea fără ca nimic să se întâmple.

- Şi dacă nu fac nici o mutare?

- Atunci, la un moment dat, vom pleca.

Trecură multe ceasuri, pe care căpitanul le îndură cu calm. Dovol îl privi prin valurile câmpului de forță, admirându-i chipul impasibil. Bănuia ce se petrecea în sufletul lui. Moartea unui om din echipaj, nerealizarea programului de explorare şi ratarea contactului cu o rasă străină le-ar fi făcut viață grea tuturor celor din echipaj. Pentru el oricum nu mai conta, căci singura lui speranță legată de viitor era aceea că de a fi menționat într-o bază de date ca făcând parte din primul echipaj care întâlnise søregaarzii. Poate să-i fie menționat în două rânduri aportul adus la realizarea contactului. Atât.

Pe căpitan îl aştepta însă Curtea Marțială.

Iar arlotul se agăța acum de singura şansă pe care o mai avea.

Dacă ar mai fi putut simți compasiune în el şi pentru altcineva decât pentru propria persoană, ar fi revărsat-o asupra căpitanului.

Gândurile îi fură întrerupte de un tremur în câmpul său de forță.

- Căpitane…, îndrăzni el timid, retrăgându-se spre una din margini.

Gu'h-sss fu singurul care îl auzi şi veni repede în încăpere, la timp pentru a vedea cum în câmpul de forță se materializa un søregaard.

* * *

- Crezi că te afli în vreun pericol?

Glasul căpitanului lăsa să se întrevadă emoția. Reuşise! Søregaarzii erau ființe înzestrate cu rațiune şi înțeleseseră în cele din urmă mesajul său. Acum făcuseră mutarea care relansa jocul.

- Nu pare să aibă intenții agresive…, murmură Dovol nu foarte convins.

Băştinaşul se afla la cinci centimetri de el şi stătea foarte calm. Privindu-l aşa de aproape, Dovol putu sesiza cu claritate conturul. Era o formă cețoasă, aproape translucidă, care se oprea la marginile unui elipsoid neregulat. În interiorul lui se aflau o sumedenie de

puncte cât vârful unui ac, având diferite culori. Acestea se „aprindeau” la diferite intervale de timp şi cu diferite intensități.

Probabil că descriu starea lui, presupuse masculul fraake. *Sau poate că sunt un limbaj…*

- Cred că søregaarzii l-au trimis ca ambasador în nava noastră.

Dovol zâmbi – un zâmbet palid, atâta cât îi mai permitea condiția lui actuală şi viitorul sumbru care îl aştepta. Perseverența lui fusese încununată de succes, oferindu-le søregaarzilor un bilet de plecare de pe planeta lor.

Căpitanul se întoarse spre Tr ew-E.

- Transmite Centrului că ne întoarcem cu un ambasador søregaard! Spune-le să pregătească tot ce trebuie pentru primirea şi cazarea lui. E timpul să decolăm, continuă el cu glas scăzut.

Brissul îndeplini ordinul, apoi decuplă proiecția de pe platou.

Puțin mai târziu, sub privirile søregaarzilor de pe platou – dacă puteau fi numite astfel, modulul-bază se înălță de pe întinderea cristalină şi se îndreptă spre stratul de nori verzi.

* * *

Priveau cu toții forma flască care zăcea lângă Dovol în interiorul câmpului e forță. Nici o lumină nu mai pâlpâia şi carcasa translucidă devenea tot mai opacă cu trecerea timpului.

- Dovol? îl interpelă căpitanul pe masculul fraake.

- Îmi permit să afirm că este mort, răspunse acesta întrebării care stătea pe buzele tuturor.

Căpitanul izbi cu pumnul în perete.

- De ce?

Întrebarea nu se adresa cuiva anume ci unei divinități crude care se juca cu soarta lui.

- Poate că vreun element al câmpului de forță sau al mediului nostru i-a fost fatal.

Gu'h-sss clătină din capul lătăreț.

- Sau poate că nu pot părăsi planeta. Poate sunt nişte simbioți.

Căpitanul se propti pe picioarele musculoase şi studie trupul care între timp devenise o formă opacă şi urâtă.

- Ei erau lozul nostru câştigător...

Îşi aminti cuvintele fostului şef al securității.

- Iar noi eram cei care le puteam oferi un bilet-de-plecare.

Oftă.

- Din păcate, sunt sortiți să rămână închişi pe vecie în închisoarea lor, aşa cum vom fi şi noi în a noastră.

Se îndreptă spre camera de comandă. Mai erau doar câteva ore până la joncțiunea cu nava.

- Cel puțin acum vor primi vizita unei Misiuni de Contact, încercă Gu'h-sss să readucă optimismul.

Cei trei ochi ai masculului fraake studiară cu tristețe trupul cocoşat al căpitanului îndepărtându-se. Când acesta ieşi, îl fixară pe orscord.

- Mai contează asta pentru vreunul dintre noi?